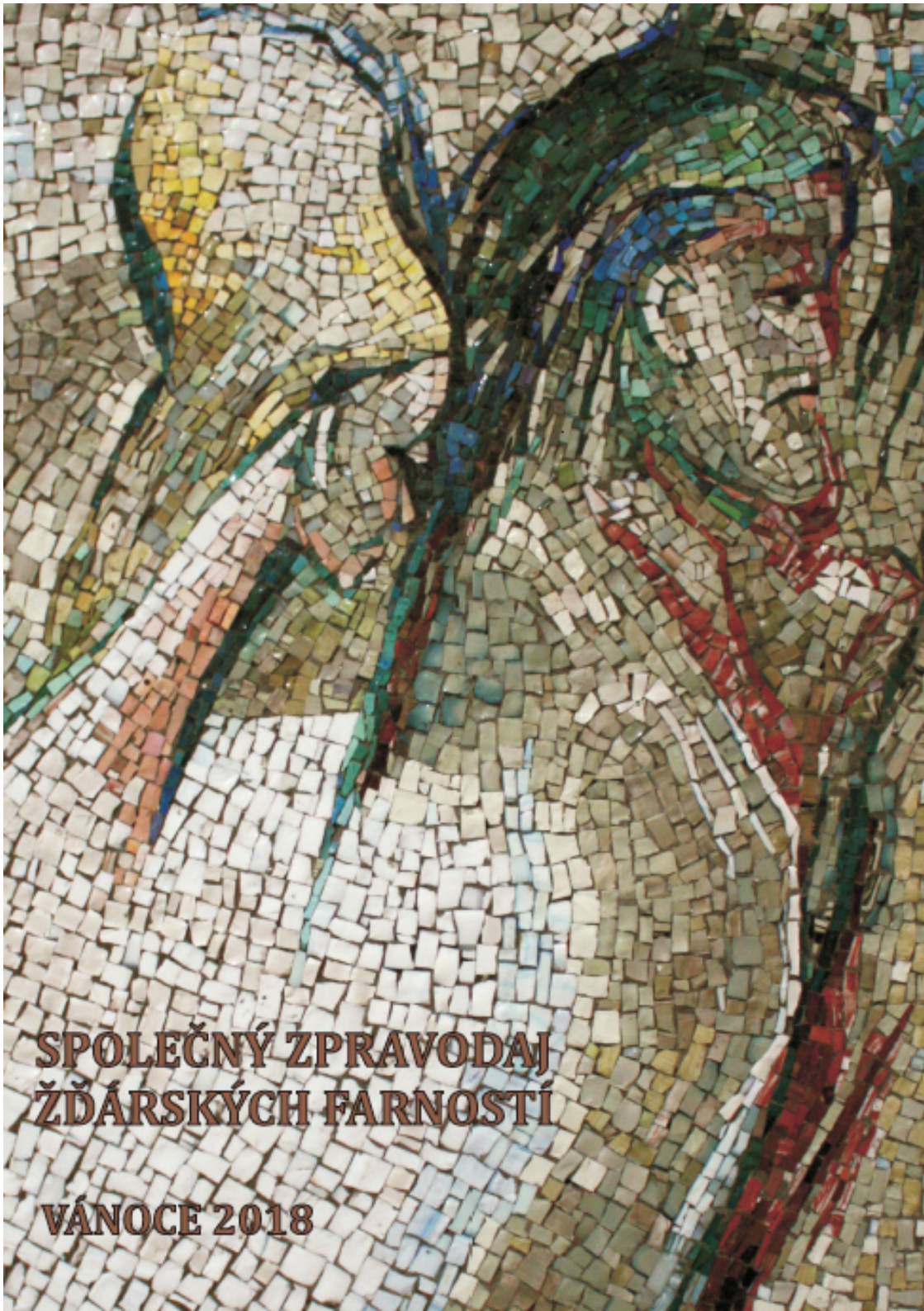

SPOLEČNÝ ZPRAVODAJ ŽĎÁRSKÝCH FARNOSTÍ

VÁNOCE 2018

Bylo tu pravé světlo, které osvěcuje každého člověka;
to přicházelo do světa.
(Jan 1, 9)

Vánoce jsou dobou, kdy intenzivněji vnímáme
kontrast chladu a tepla, tmy a světla,
a to nejen v jejich fyzické podobě,
ale především v té nejvlastnější, lidské.
Křesťanská vánoční radost je radostí ze světla,
které žádná tma nepohltí.
Je radostí z obdarování Ježíšem Kristem,
předpovězeným a očekávaným světlem.

Aby světlo této události prozařovalo nejen sváteční,
ale i všední dny příštího roku,
ze srdce přeje

+ Vojtěch Cikrle

Vojtěch Cikrle
diecézní biskup brněnský

Brno, Vánoce 2018

Milí přátelé, bratři a sestry,

v jednom domově seniorů bydlel starý dědeček, kterého vozili na mši svatou na vozíčku. Když jsem četl evangelium, často začal vzlykat a rozplakal se – bylo tolik věcí, které ho dojaly k slzám. Někdy to byly slzy bolesti, jindy zase slzy radosti. Vždy jsem si ale říkal: Kolikrát on to evangelium už slyšel a stejně se ho ta zpráva dotkla hluboko u srdce.

Všimli jsme si, že v mnoha krásných českých koledách se připomíná, že narození Ježíška je velká novina? Tak třeba: „V půlnoční hodinu anděl se zjevuje, radostnou novinu pastýřům zvěstuje...“ Nebo: „Nesem vám noviny, poslouchejte, z betlémské krajiny pozor dejte...“ A další: „Poslouchejte, křesťané, co se to stalo před lety dávno v Betlémě; pozorně slyšte noviny jisté, tajemné...“

Proto svatý papež Jan Pavel II. kdysi řekl:

„Ježíš je skutečnou novinou převyšující každé lidské očekávání a tou zůstane navždy bez ohledu na střídání historických epoch.“

Pokusme se letos rozjímat o tom, že Narození Ježíše má být i po dvou tisících letech pro nás novinou – tedy něčím překvapivým, něčím co neztratilo svěžesti a síly postavit nás na nohy!

Novina nemusí být nutně to, o čem jsme ještě nikdy neslyšeli, ale spíš to, nad čím stále žasneme! Nové nemusí být to, s čím se poprvé setkáváme, ale to, co je pro nás stále aktuální.

Požehnaný Advent a radostné Vánoce.

P. Vladimír Záleský
P. Blažej Hejtmánek

FARNOST SVATÉHO PROKOPA
ŽĎÁR NAD SÁZAVOU I

Roráty v adventu:

- Po 3. až so 22. prosince:
  Denně kromě neděle a 8. 12. rorátní mše svatá v 6:30,
  v sobotu v 7:30 se světelným průvodem.

Svátost smíření:

- Pondělí 17. prosince: 9:00–12:00, 14:00–19:00 (více zpovědníků).
- Pátek 21. prosince: 16:00-18:00

Mše svaté o Vánocích:

- **Pondělí 24. prosince – vigilie Narození Páně, Štědrý den:**
  16:00 Mše svatá pro rodiče s dětmi (zpívá dětská schola).
  24:00 Půlnoční mše svatá. *J. E. Kypta: Missa pastoralis (Chrámový sbor sv. Prokopa a orchestr ZUŠ).*
- **Úterý 25. prosince – slavnost Narození Páně:** 7:30, 10:30 a 18:00.
  10:30 J. E. Kypta: Missa pastoralis (Chrámový sbor sv. Prokopa, orchestr ZUŠ).
- **Středa 26. prosince – svátek sv. Štěpána:** 7:30 a 10:30.
  7:30 Doprovází rytmická schola sv. Prokopa.
- **Neděle 30. prosince – svátek svaté Rodiny:** 7:30, 10:30 a 18:00.
  Ranní mše svaté s obnovou manželských slibů.
- **Pondělí 31. prosince – památka sv. Silvestra:**
  16:00 Mše svatá na poděkování a s prosbou o Boží pomoc do nového roku.
- **Úterý 1. ledna 2018 – Matky Boží, Panny Marie**: 7:30, 10:30, 18:30.
- **Neděle 6. ledna 2018 – slavnost Zjevení Páně:** 7:30, 10:30 a 18:00.
  Ranní mše svaté s žehnáním vody, kadidla a křídy.
- **Neděle 13. ledna 2018 – svátek Křtu Páně:** 7:30, 10:30 a 18:00.

V ostatní dny platí obvyklý pořad bohoslužeb.

FARNOST NANEBEVZETÍ PANNY MARIE
ŽĎÁR NAD SÁZAVOU II

- **Čtvrtek 6. prosince – sv. Mikuláše:**
  17:15 mše svatá ve svátek spolupatrona baziliky
- **Sobota 8., 15. a 22. prosince:**
  Rorátní mše svatá s průvodem dětí v 7:30 hodin.
- **Čtvrtek 13. prosince – sv. Lucie:**
  18:30 světelný průvod a koncert dětského sboru Žďáráček na Zelené hoře
- **Neděle 23. 12. – 4. neděle adventní:**
  Od 14:00 do 17:00 předvánoční svátost smíření.
- **Pondělí 24. prosince – vigilie Narození Páně, Štědrý den:**
  21:00 Vigilie slavnosti Narození Páně („půlnoční“).
  Jiří Pavlica: Missa brevis (chrámový sbor Fons s orchestrem).
- **Úterý 25. prosince – slavnost Narození Páně:**
  9:00 Mše svatá. *(Vánoční zpěv lidu).*
  Od 14:00 do 17:00 jsou otevřeny bazilika a Zelená hora pro veřejnost.
- **Středa 26. prosince – svátek sv. Štěpána:**
  9:00 Mše svatá v bazilice Nanebevzetí Panny Marie.
  Od 14:00 do 17:00 jsou otevřeny bazilika a Zelená hora pro veřejnost.
- **Čtvrtek 27. prosince – svátek sv. Jana Evangelisty:**
  17:15 Mše svatá s žehnáním svatojánského vína
- **Neděle 30. prosince – svátek svaté Rodiny:**
  9:00 Mše svatá s obnovou manželských slibů a modlitbou za rodiny.
- **Pondělí 31. prosince –sv. Silvestra:** 22:30 Troubení koled v ambitech
  23:00 Mše svatá s poděkováním za uplynulý rok a prosbou za nový rok 2019 v poutním kostele sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře.
- **Úterý 1. ledna 2018 – slavnost Matky Boží, Panny Marie:**
  9:00 Mše svatá. *Světový den modliteb za mír.*
- **Neděle 6. ledna 2018 – slavnost Zjevení Páně:**
  9:00 Mše svatá s žehnáním vody, kadidla a křídy.
  J. E. Kypta: Missa pastoralis (Chrámový sbor sv. Prokopa, orchestr ZUŠ).
- **Neděle 13. ledna 2018 – svátek Křtu Páně:** 9:00 Mše svatá.

V ostatní dny platí obvyklý pořad bohoslužeb.

DOPROVODNÉ KULTURNÍ PROGRAMY OBOU FARNOSTÍ

Čtvrtek 13. až neděle 16. prosince, Městské divadlo

Ostrov pohody 2018 – Republika

21. ročník tradiční předvánoční akce.

ČTVRTEK 13. 12. 2017 – STARÁ RADNICE

16:00 – VESELÉ ROLNIČKY – vánoční vystoupení dětí 2. a 3. tříd ZŠ Švermova, Žďár nad Sázavou.

16:15 – VÁNOČNÍ PŘÍBĚH, ANEB CESTA DO BETLÉMA – loutkový adventní příběh pro celou rodinu. (Dřevěné divadlo, Nové Město na Moravě)

PÁTEK 14. 12. 2017 – MĚSTSKÉ DIVADLO

10:00 – PŘEŽILA JSEM GULAG – strhující a dojemné vyprávění paní Věry Sosnarové o útěku ze SSSR, kam byla v r. 1945 násilně zavlečena. Přednáška je určena i pro širokou veřejnost – určitě přijďte!

SOBOTA 15. 12. 2017 – MĚSTSKÉ DIVADLO

14:00 – BLIZOUČKO DO VÁNOC – hudební pásmo školního sboru s rozsvícením adventního věnce. (Žáci 1. stupně ZŠ Švermova, Žďár nad Sázavou)

14:30 – HLÍDALI JSME JEŽÍŠKA – tradiční vánoční příběh o narození Ježíška netradičním pohledem – očima Oslíka a Volka. (Divadlo NAVĚTVI, Kožlí u Čížové)

16:00 – O DRAKOVI – není to zrovna šťastný nápad, když se chce drak ženit... (Divadýlko z pytlíčku, Praha)

17:00 – TRAMPOTY ŠTĚŇÁTKA GORDONA – úsměvná pohádka ve skotském stylu. (Divadlo Piškot, Praha)

NEDĚLE 16. 12. 2017 – MĚSTSKÉ DIVADLO

14:00 – VÁNOČNÍ HRA O JEŽÍŠKOVI – hrají a zpívají žáci čtvrtých tříd ZŠ Palachova, Žďár nad Sázavou.

14:30 – VÁNOCE ZA ČASŮ NAŠICH PRABABIČEK aneb Jak se v Čechách strašívalo – vrátíme se do doby, kdy lidé místo nahlížení do výkladních skříní nahlíželi do studánek. (Studio dell'arte, České Budějovice)

16:00 – VYPRÁVĚNÍ STARÉHO VLKA aneb pravda o Karkulce – zeptal se snad někdy někdo starého vlka, jak to tenkrát s Karkulkou opravdu bylo? (Koňmo - divadelní společnost, Kardašova Řečice)

17:00 – ZPÁTKY DO BETLÉMA – vánoční písně Českého Horácka, koledy a říkanky. (Folklorní soubor ŠKUBÁNEK, Světlá nad Sázavou)

Dětská dílna ve foyer. Atmosféra prvorepublikových Vánoc, na návštěvu je pozvaný i T. G. Masaryk. Hry a soutěže Duha AZ a 25. přední hlídka Royal Rangers Žďársko. Výstava dětí ze ZŠ a MŠ Polnička i ZUŠ Žďár nad Sázavou.
Tuto akci podporuje Město Žďár nad Sázavou, Kraj Vysočina a milí sponzoři.
VSTUPNÉ DOBROVOLNÉ!!! www.ostrovpohody.cz

Čtvrtek 13. prosince v 19:00, kostel sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře

Slavnost světla

Svátek sv. Lucie si připomeneme slavností světla. Po průvodu v ambitech se svícemi následuje koncert dětského pěveckého sboru Žďáráček.

Neděle 16. prosince 19:00 – 21:00, kostel sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře

Nikodémova noc

Příležitost k modlitbě, ztišení, svátosti smíření nebo rozhovoru s knězem. Zároveň lze využít k předvánoční svátosti smíření.

Úterý 18. prosince v 16:00, Náměstí Republiky

Živý betlém

V mrazivém odpoledni znovu ožívá biblický příběh o narození Spasitele. Hrají a zpívají herci ze žďárských církevních škol a obou farností.

Středa 19. prosince až neděle 30. prosince od 9:00 do 17:00, kaple sv. Barbory

Výstava betlémů

Farnost svatého Prokopa Vás zve na vánoční výstavu betlémů. Výstava potrvá od **19. do 30. prosince** v kapli svaté Barbory. Otevřeno bude denně **od 9 do 17 hodin**. K vidění budou betlémy papírové, perníkové, dřevěné, keramické, textilní i jiné.

Sobota 22. prosince po rorátní mši svaté, kostel sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře

Stavění městského betléma

Společně s dětmi letos vystavíme vyřezávaný žďárský betlém na Zelené hoře. Po poslední sobotní rorátní mši svaté přejdeme s dětmi na Zelenou horu, kde již na nás budou čekat postavy vyřezané farníky v minulých letech.

Neděle 23. prosince od 9:00, bazilika Nanebevzetí Panny Marie a sv. Mikuláše a pondělí 24. prosince od 7:00, kostel sv. Prokopa

Betlémské světlo

V letošním roce se chystá třicátá cesta skautů s Betlémským světlem. K této příležitosti se neuskuteční předávání světla ve Vídni, ale **v Linci**, kde celá novodobá tradice začala.

Slavnostní ekumenická bohoslužba letos proběhne v sobotu **15. prosince 2018** v linecké katedrále Neposkvrněného Početí Panny Marie (Mariendom). Odtud přivezou skauti světlo do ČR vlakem Os 3806 Donau Moldau (odjezd Linz 17:35, příjezd České Budějovice 19:58).

Betlémské světlo budeme s pomocí skautských kurýrů rozvážet vlaky po České republice **v neděli 16. prosince**. Téhož dne proběhne slavnostní přivítání Betlémského světla ve třech katedrálách: v Brně na Petrově v 9 hodin, v Praze u svatého Víta a v Olomouci u svatého Václava v 10 hodin.

Heslo německých skautů pro letošek zní *„Mír potřebuje rozmanitost – společně pro tolerantní společnost“* a odkazuje na klíčovou myšlenku zakladatele skautingu lorda Roberta Baden-Powella. Betlémské světlo v tomto může pomoci jako jeden ze symbolů míru a porozumění mezi národy.

Další informace www.betlemskesvetlo.cz.

Pondělí 24. prosince v 17:15 hodin, věž kostela svatého Prokopa

Troubení koled z věže kostela svatého Prokopa

České koledy zazní v podání trubačů oděných v historických barvách města a uvedou nás do slavení vánočního tajemství.

Úterý 25. prosince v 10:00 hodin, před bazilikou Nanebevzetí Panny Marie

Sváteční hraní s Venkovskou kapelou

Koledy a vánoční skladby v podání Venkovské kapely před klášterní bazilikou.

Úterý 25. prosince v 14:30 hodin, kostel svatého Prokopa

Jesličková pobožnost v kostele svatého Prokopa

Nejen pro děti a mládež farnosti s dětským divadlem a zpěvem scholy sv. Prokopa.

Středa 26. prosince v 14:00 hodin, bazilika Nanebevzetí Panny Marie

Modlitba dětí u jesliček v bazilice

Pásmo koled a modliteb s klášterní scholou u jesliček v klášterní bazilice.

Středa 26. prosince v 17:00 hodin, bazilika Nanebevzetí Panny Marie

Koncert chrámového sboru FONS: Zpívej v čase vánočním

Na tradičním vánočním koncertu Chrámového sboru FONS „Zpívej v čase vánočním“ zazní Missa brevis Jiřího Pavlici. Jako host vystoupí Iva Schlosserová. Můžete se také těšit na vánoční koledy a další skladby. Koncert doprovází Komorní orchestr ZUŠ Františka Drdly. Vstupné dobrovolné.

Sobota 29. prosince v 16:00 hodin, kostel svatého Prokopa

Vánoční koncert pěveckého sboru Svatopluk

Letos zazní Česká mše vánoční Hej, mistře Jana Jakuba Ryby. Sbor budou doprovázet členové orchestru Janáčkova divadla a Brněnské filharmonie. Diriguje Zdeněk Kužela, akci podpořilo Město Žďár nad Sázavou, vstupné 80 Kč.

Středa 19. až pátek 21. prosince a sobota 29. až pondělí 31. prosince, 10:00–15:00

Vánoční komentované prohlídky na Zelené hoře (se žďárským betlémem)

V předvánočním týdnu i po Vánocích je možnost navštívit kostel na Zelené hoře s komentovanou prohlídkou. Prohlídky se konají denně od 10:00 do 15:00, poslední prohlídka začíná ve 14:00 hodin. Od 29. do 31. prosince bude součástí prohlídky také ručně vyřezávaný žďárský betlém. Vzhledem k tomu, že před Vánoci budou Zelenou horu navštěvovat také diváci světového poháru v biatlonu a po Vánocích návštěvníci města včetně objednaných výprav, doporučujeme předem se na prohlídky objednat.

Neděle 13. ledna 2019, kostel sv. Prokopa

Společný koncert: Novocantus a Castello in Aria

Koncert mužského pěveckého sboru Novocantus z Nového Města na Moravě a brněnského hudebního uskupení Castello in Aria. Pozdně renesanční a barokní hudba s duchovní tématikou. Neděle 13.1.2019 čas bude upřesněn.

****

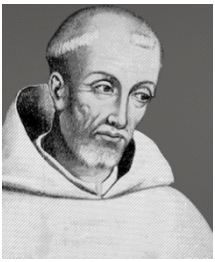

Ježíš – Kristus, Boží Syn, se dnes narodil v Betlémě judském.

Hlas veselí zazněl v naší zemi, hlas jásání a spásy v příbytcích hříšníků: radujte se hory, slyšte nebesa a poslouchej země, žasni a jásej veškeré tvorstvo; ale především ty, ó člověče: ***Ježíš – Kristus, Boží Syn, se dnes narodil v Betlémě judském.***

Kdo má tak kamenné srdce, aby jeho duše neroztála při těchto slovech? Co sladšího mohlo být zvěstováno? Co radostnějšího pověděno?

Ježíš – Kristus, Boží Syn, se dnes narodil v Betlémě judském. *Srdce se marně namáhá vyčerpat veškerou sladkost té svaté zvěsti, hledá slova a nemůže je nalézt.*

Sv. Bernard z Clairvaux: Vánoční kázání

PŘEHLED NEJBLIŽŠÍCH PLÁNOVANÝCH AKCÍ

Denně od 8:00 do 18:00 hodin, kostel sv. Prokopa

Otevřený kostel

Každý den naleznete otevřený kostel k zastavení a modlitbě uprostřed shonu všedního dne. Děkujeme všem průvodcům, kteří se na hlídání kostela podílejí.

16. každého měsíce 2016, kostel sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře

Nikodémova noc

Nikodémova noc probíhá celoročně, každého 16. dne v měsíci. 16. května je svátek sv. Jana Nepomuckého, a tak vznikla tradice této modlitby vždy šestnáctého dne v měsíci. Během trvání zimního času je adorace od 19 do 21 hodin, v letním období od 20 do 22 hodin.

Nikodémova noc je pastorační projekt katolické církve, jehož podstatou je setkání s Ježíšem Kristem přítomným v Nejsvětější svátosti. K adoraci jsou zváni všichni. Aktuální seznam kostelů, ve kterých se v současné době Nikodémova noc koná, a další potřebné informace naleznete na *www.nikodemovanoc.cz*.

ŽĎÁR I: Poslední pondělí v měsíci od 19:00 hodin, kostel sv. Prokopa
ŽĎÁR II: Druhá sobota v měsíci od 18:00 hodin, křížová chodba fary u baziliky

Modlitby matek

Společenství Modlitby matek se v klášteře schází k modlitbě obvykle každou druhou sobotu v měsíci v 18 hodin a u svatého Prokopa každé poslední pondělí v měsíci v 19. Zvány jsou úplně všechny maminky, babičky, kmotřičky i duchovní maminky.

ŽĎÁR I: Poslední pondělí v měsíci od 17:00 hodin, farnost sv. Prokopa

Misijní klubko dětí

Každé poslední pondělí v měsíci se od 17 hodin schází ve farnosti svatého Prokopa Misijní klubko dětí. Všechny děti jsou srdečně zvány.

Středa v 16:00 hodin, Orlovna

Katecheze dobrého pastýře

Scházíme se na Orlovně ve Žďáře nad Sázavou 1, každou středu v 16 hodin. Setkání je určené pro předškolní děti (cca od 3-6 let). Podstatným účelem katecheze je, aby dítě navázalo osobní vztah s Ježíšem, rozvíjelo víru, vědomě prožívalo liturgii i osobní modlitbu.

Každou druhou sobotu v měsíci v 19:30, kostel sv. Prokopa

Večery chval

Večery chval jsou místem setkání a modlitby. Setkání s dobrým Bohem a lidmi. Modlitby, protože milosrdný Bůh, nám dal svého milovaného Syna, aby žádný, kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Je běžné chválit Pána písněmi – zpívat Mu písně díků: „..plni Ducha zpívejte společně žalmy, chvalozpěvy a duchovní písně. Zpívejte Pánu, chvalte ho z celého srdce..“ (Ef 5,19). Na večerech chval nám jde o to, abychom skrze písně, modlitby a slova opětovali lásku našemu Bohu, Otci, Synu i Duchu Svatému, učili se přebývat v jeho blízkosti a stávali se mu podobnými.

Středa 8. května od 10:00 hodin, kostel sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře

Druhá krojová pouť ke svatému Janu Nepomuckému

Rádi bychom v tomto roce navázali na minulý velmi úspěšný první ročník krojové pouti. Hlavním celebrantem a kazatelem poutní mše svaté bude P. Miroslav Herold, SJ, církevní historik a znalec života a kultu svatého Jana Nepomuckého.

Čtvrtek 16. května, víkend 18. a 19. května, kostel sv. Jana Nepomuckého

Svatojánská pouť na Zelené hoře

V roce 2019 se hlavní pouť na Zelené hoře uskuteční, dá-li Pán, v sobotu a neděli 18. a 19. května. Jedním z hlavních celebrantů bude P. Jiří Kaňa, děkan v Blansku.

30. června – 5. července, Berounsko

Farní puťák – údolí řeky Berounky

Odjíždět budeme vlakem před polednem v neděli 30. června a již v 15:00 hod vystoupíme na zastávce Karlštejn. Požehnání na cestu přijmeme v jediném kostele v ČR, který je zasvěcen sv. Palmáciovi. Tento kostel byl postaven císařem Karlem IV. současně se stavbou hradu Karlštejna. Dostavěn byl v roce 1356 a ve stejném roce získal císař Karel od trevírského arcibiskupa Boemunda ostatky mučedníka sv. Palmáce, trevírského konzula umučeného 5. října 286. Odtud již vyrazíme k Bubovickým vodopádům a dále k jeskyni sv. Ivana. Poutní místo Sv. Jan pod Skalou nemůžeme vynechat – zde budeme také trávit první noc.

Ráno vyrazíme do Tetína ke sv. Ludmile, kolem místa, kde se potkal kníže Bořivoj se sv. Ivanem. V Berouně se asi neubráníme cukrárně se zmrzlinou, aby se nám lépe stoupalo na rozhlednu Děd. Údolí Berounky budeme mít dlouho pod sebou a sestoupíme k ní až u Křivoklátu. Převozník U Rozvědčíka je kamarád pana faráře, a tak se těšíme na plavbu mezi lakušníky. Třeba zahlédneme zlaté úhoře – když ne, tak se spokojíme s pamětní síní Oty Pavla, kde je jeho rybářské vybavení, torzo staré pramice a také starý vysavač značky Lux...

A pak krásným berounským údolím do Skryjí – světově proslulé obce, jednoho z nejbohatších nalezišť zkamenělin trilobitů z doby kambria. Z tohoto důvodu zde vzniklo muzeum Joachima Barranda. To už se budeme blížit k opravenému kostelu sv. Petra a Pavla v Dolanech – opravdovému klenotu ze 13. století. Když jsme zde kdysi vystoupili z lodi na břeh, byl to pro nás objev. Až do těchto míst bychom rádi doputovali – a třeba i dále do kláštera v Plasích, ale to necháme již na počasí a našich silách. Kdo půjde s námi, nebude litovat a ani mu nebude chybět mobil, který tentokrát necháme DOMA.

P. Vladimír Záleský

17. – 26. července, Kosovo

21. diecézní expedice mládeže: Kosovo

Přejet u Lanžhota naši řeku Moravu, ujet 1000 km a octnout se opět na břehu řeky Moravy, to zní opravdu divně. Ale není Morava jako Morava. Ta srbská je stejnojmenná řeka poblíž města Čačak. Právě zde je Ovčarsko-kablarská soutěska. Již jsme to místo navštívili – ale to byla farní pouť a je to již řádka let. Šest set metrů vysoké vápencové skály a řeka meandrující údolím, nad kterým krouží dravci, na obou březích husté porosty listnatých lesů i neprostupných křovin, ze kterých vykukují jen hlavičky užovek. Toto odlehlé místo poskytlo bezpečné útočiště pravoslavným mnichům, kteří zde od středověku vybudovali více než desítku klášterů. Všechny zůstaly a jsou činné – jen jeden z nich musel ustoupit stavbě železnice. Říká se, že se později na tomto místě občas zastavil vlak a nikdy se nezjistilo proč... Prostě, kde není modlitba, tam se život zastaví!

Vydáme se raději na místo, kde vlaky jezdí – a to je mazec, protože tohle jste ještě nikdy neviděli; zatím si o tom jen můžete něco přečíst (Šarganská osmica). Co dál? Pokud se budeme chtít dotknout počátků srbského pravoslaví musíme navštívit dvě místa – nový neuznaný státní útvar Kosovo s klášterem v Prištině a předtím ještě Studenicu – tento monastýr je považován za hlavní srbský klášter a historické centrum kultury, duchovního života i vzdělání. Místo se třemi kostely z 12. století bylo roku 1986 zařazeno do seznamu Světového dědictví UNESCO.

Je čas překročit hranice a vydat se do Bulharska. Stará Planina je pohoří dlouhé 500 km – vybereme tedy hřeben od nejvyšší hory Botev na západ. Závěr výpravy prožijeme s českými saleziány v Kazanlaku a ve Staré Zagoře, kde navštívíme s našimi volontéry rómskou Machalu. Krásné společné dny – svátek každý den: motýl i slunce, kobylka... Hostina každý den: posolený chléb, fíky, špek, cibule... Nejkrásnější hudba: pěnice, sojka, cikády... a tolik zajímavých lidí kolem. NO WIFI, NO MOBILE...!

P. Vladimír Záleský

Ochránci pramene

V nejbližší době by měla vyjít kniha Ochránci pramene, jejímž autorem je Ing. František Laštovička. Kniha tak doplní trilogii s předchozími tituly, které vyšly v letech 2009 a 2015. Zatímco první kniha – Portrét imaginární tváře, pojednávala o uměleckých osobnostech žďárského kláštera, druhý díl – Bez retuše, se zabýval osobnostmi zakladatelů.

Jak napovídá název očekávané publikace, podíváme se tentokrát na historii žďárského kláštera i farnosti z pohledu opatů, převorů a duchovních správců. Bude to čtení poutavé a velmi poučné. Zjistíme, že naše starosti, práce a překážky, například při dnešních opravách kostelů i péče o svěřený Boží lid, jsou často zanedbatelné ve srovnání se zápasy a kříži, které museli unést naši předchůdci. Dočteme se, kolik nasazení a obětí stálo to, že dnes můžeme zaslechnout hlas zvonů a přijít na nedělní mši svatou a zasednout radostně do lavic...

Vydání podpořilo Ministerstvo kultury České republiky, a tak bude cena nové knihy spíše symbolická. Věřím však, že obsah brzy zhodnotíme jako nesmírně cenný. Upřímně za to děkuji autorovi a všem, kdo mu jakkoliv pomohli. Poděkování patří také vydavateli Jiřímu Braunerovi.

Přeji Vám příjemné čtení

P. Vladimír Záleský

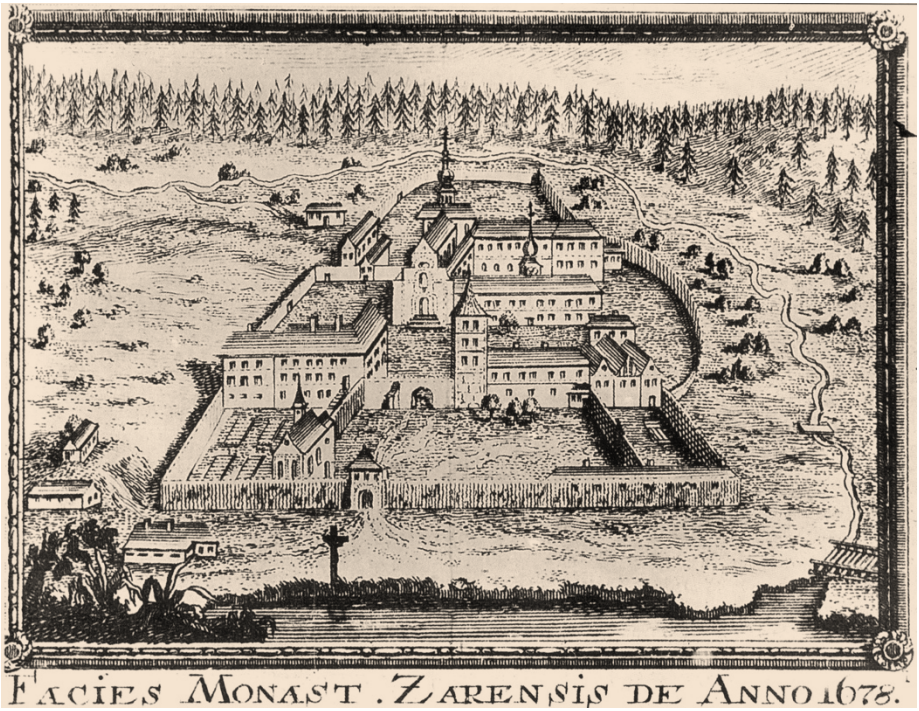

Farní pouť 2018: Šluknovsko

Jak vypadá farní pouť? No, každá je úplně jiná. Ale určitě na ní nechybí modlitba růžence, breviáře ani mše svatá. Letos byla velká příležitost k modlitbě křížové cesty. Na pouti nás navíc doprovázelo pravidelné čtení z encykliky papeže Františka „Radost z lásky“ (Amoris laetitia).

Kdo chce stačit otci Vladimírovi, musí jít svižně, kdo se vyzná v mapách, mohl při letošním putování trochu zpomalit, nebo si i cestu zkrátit, neboť jsme měli každý den zázemí u sestřiček v Jiřetíně pod Jedlovou. Díky tomu s námi mohly putovat i předškolní děti, které byly krásným zpestřením pro naše společenství.

Ale nemyslete si, že nebyl čas na ztišení a odpočinek. Navštívili jsme spousty kostelů a kapliček, kde jsme v tichu mohli vnímat Boží přítomnost a představovat si, jaké to zde asi bylo před válkou. Kolik lidí asi zasedalo v neděli do kostelních lavic, aby děkovalo za dar života a vykoupení. Církevní stavby působily zpustle a neutěšeně, ale občasné lešení poukazovalo na snahu místních lidí a dávalo naději, že bude líp.

Na koho by z toho všeho přece jenom padl smutek, hned ho přešel po setkání s otcem Pavlem Procházkou, bratrancem našeho pana faráře a děkanem ve Šluknově. Jeho nadšení a umění vyprávět bylo oslovující, stejně jako s láskou uvařený srnčí guláš. Tento gurmánský zážitek by zcela jistě zůstal pro nás poutníky nejsilnějším, kdybychom při svém putování nenatrefili na zatopený lom s průzračně čistou vodou. Ponořit se do ní nám dalo lépe pochopit slova písma: „Smyj ze mě úplně mou vinu a budu čistý.“

Bohu díky za celé stvoření, dar vody a slunce, přátele i dobré jídlo.

Eva Vintrová

Společenství mládeže u svatého Prokopa

Velehrad

Ve dnech 8. až 10. června 2018 naše společenství mládeže spolu s otcem Blažejem podniklo výlet na moravský Velehrad. Ubytovali jsme se na internátu místního gymnázia, které se nachází naproti proslulé velehradské bazilice, a jídlo nám zajistily řeholní sestry v exercičním domě Stojanov. Po celý víkend jsme objevovali krásná místa Velehradu a jeho okolí. Baziliku svatých Cyrila a Metoděje jsme si prohlédli od podzemních katakomb po věž. Navštívili jsme i zámek uprostřed zahrad v Buchlovicích a nedaleký hrad Buchlov. Velmi nás zaujal i archeoskanzen spolu s výstavou sladkovodního života v Modré. Celý výlet nám připomněl poutavým způsobem nejen naši historii a velmi se nám líbil.

Pavla Kašíková

Výlet pro děti a ministranty do Prahy

14. září jsme se odpoledne vydali na cestu. Jeli jsme od kostela sv. Prokopa. Když jsme dorazili do Prahy, šli jsme na Vyšehrad. Odtud jsme šli na hřbitov, kde měly děcka plnit jednoduchý úkol. Po prohlídce hřbitova jsme se přesunuli na ubytování. 15. září jsme se vydali na výlet na horu Říp. Po něm jsme byli ve vodním parku. Také jsme se projeli historickou tramvají po centru Prahy. Večer jsme se byli podívat u katedrály sv. Víta a na Hradčanech. 16. září jsme byli na mši v katedrále sv. Víta. Po ní jsme se zapojili do hry k oslavě 100 let republiky. Po ní už následoval přesun domů. *Karolína Křesťanová*

Oba výlety byly podpořeny z dotačního programu Kraje Vysočina.

Budeme mít u sv. Prokopa farní centrum?

Církev – viditelné tělo Kristovo, je tvořeno lidmi. Starými i mladými, v produktivním věku i úplně malými batolaty. Víra – ta se sděluje z pokolení na pokolení, starší ji předávají mladším, a tak je zachovávána přes celé věky až do našich časů. Víra, to je také sdílení, nejen suchopárné poučky, ale je to prožívání, setrvávání na modlitbách i sdělování zážitků. Víra je dar, ale také je potřeba ji zažít, prožít, předat. Předávání se děje osobním příkladem starších těm mladým, a zejména těm nejmladším. Ne vždy nám to musí být příjemné, a to tehdy, když dobrým příkladem sami nejsme. Chlapec potřebuje vidět, jak tatínek či dědeček kutí něco v garáži, a malá slečna ráda napodobí maminku, když připravuje oběd. S vírou je to podobné – děti rády chodí do kostela a následují své rodiče či prarodiče. Tedy většinou, nebo bychom alespoň byli rádi, kdyby tomu tak bylo. A chodí nejenom do kostela, ale také vykonávají aktivity, které s vírou blíž nebo šířeji souvisí.

A právě jediné, víceméně univerzální místo, kde by se všichni setkávali, ve farnosti u sv. Prokopa chybí. Chybí zde prostor poblíž kostela, který by umožnil důstojné a funkční provozování aktivit jednotlivých skupin ve farnosti, a to v průřezu přes všechny generace. Kostel by se měl stát středobodem našich životů, spíše tedy obrazně, nežli doslova, a celé naše směřování by mělo být vedeno tímto směrem – ke kostelu, ke Kristu. A nejenom symbolicky, ale u aktivit souvisejících s vírou i reálně.

Hodně aktivit, které se váží k životu farnosti, je rozeseto po různých místech našeho města – senioři se scházejí na pojišťovně, chrámový sbor musí zkoušet ve vypůjčených prostorách, stejně tak v jiných prostorách čas od času zkouší schola. Pro setkávání na přípravu k prvnímu svatému přijímání či další významné události není ve farnosti důstojné místo, které by odpovídalo soudobým nárokům. Některé dětské skupinky se rovněž setkávají v místech více či méně vzdálených kostelu. Je nasnadě, že vždy se jedná o vzdálenost fyzickou, nikoli tu duchovní. Nicméně zdůraznění duchovní blízkosti by bylo dobré vyjádřit i fyzicky, a to tak, aby se veškeré farní činnosti odehrávaly co nejblíže u kostela, který je symbolickým vyjádřením naší víry.

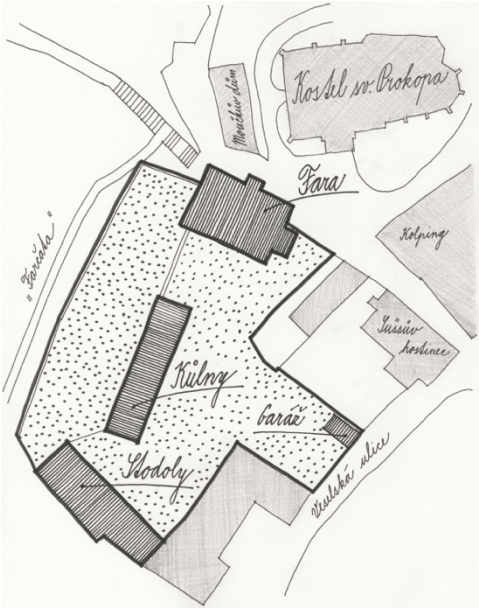

Aby zde byla fakticky a reálně demonstrovaná generační návaznost, kdy syn půjde na setkání ministrantů právě do těch míst, kde v úterý nacvičovala jeho maminka s chrámovým sborem, a vnučka půjde na setkání žabek hned do vedlejší místnosti, ve které měl její dědeček minulý víkend přednášku o cestě do Izraele. Třeba. A všichni, když budou směřovat za svými bohulibými činnostmi, budou mít před očima věž našeho kostela. Kostela, který bude v centru našich činností a v centru našich životů. Tak aby i další a další generace dál zasedávaly v lavicích našeho kostela. Pochopitelně je dobré vyzdvihnout a pochválit, že se pro tyto aktivity najdou v našem městě náhradní prostory. Zůstává však otázkou, jestli to není pro poskytovatele těchto „útočišť“ někdy obtěžující. Věříme, že zřízení místa, které by tato setkání a volnočasové aktivity umožnilo, přispěje k upevnění víry a jejímu lepšímu předávání mladším i těm, kteří se třeba ještě nenarodili.

Po mnoha úvahách bylo tedy přistoupeno ke kroku, který má vést ke zbudování farního centra nebo farního domu. Místa, kde by bylo možné provozovat veškeré aktivity související s provozem farnosti. Místa, kde by si starší předávali své zkušenosti a mladí zažívali ty nejkrásnější zážitky. Prostoru důstojného i pro občasná (či pravidelná – to ukáže čas) nedělní krátká setkávání u kávy, čaje a koláčků. Místa, kde by zejména ti malí mohli poznávat, že víra není jen otázkou jít jednou za týden „povinně“ do kostela, ale že je s ní spojena i hromada příjemných zážitků. Proto se v nejbližších týdnech chystáme finalizovat zadání tohoto projektu (včetně komplexního řešení celého okrsku farnosti a revitalizace, opravy či údržby i stávajících objektů – fara, kolny, stodoly), oslovit několik renomovaných architektů a zadat zpracování projekčních prací. Dobrých příkladů z farností v naší republice či v Evropě máme mnoho. Z farností odpovídajících velikostí té farnosti naší, ale i z farností menších. Tam, kde ke zbudování farního centra přistoupili, nejenže získali prostory pro sdružování a společné prožívání, ale i pro intenzivnější prožívání víry. A o to jde především.

Budeme rádi, pokud se na nás obrátíte s podněty či názory, uvítáme i nabídku aktivní pomoci, kterou můžete učinit prostřednictvím e-mailu muller@cmail.cz, případně telefonicky na telefonním čísle 777 616 696.

Hezké Vánoce přeje všem za přípravný výbor *Ing. Martin Müller*

Opravy na Zelené hoře pokračují…

Po poměrně dlouhém období teoretických příprav byla v létě zahájena obnova fasády a oken poutního kostela. Pod dohledem orgánů památkové péče bylo přistoupeno k výhradně restaurátorskému způsobu provedení všech prací.

Omítky kostela byly po dokončení stavby lešení důkladně prozkoumány. Minimum zcela nesoudržných povrchů bylo zcela odstraněno, převážná část omítek pak byla dodatečně zpevňována postřikem nasyceným vápenným roztokem, který byl aplikován v 15 až 18 cyklech. Toto ošetření vedlo k obnovení původního omítkového jádra, které bylo postupně doplněno do původní tloušťky. Povrch omítky je hlazený dřevem bez klasické štukové vrstvy a je opatřen vápenným barevně tónovaným nátěrem.

Nejpronikavější změnou vzhledu prochází okna. Nejvýše položené okenní otvory byly po vybourání druhotných parapetů znovu zaskleny klasickou technologií do olova zalévané vitráže s využitím originálních nosných rámů, které se dochovaly téměř nedotčené. Tato okna zaujmou svým zcela novým vzhledem, který zásadně mění architektonický účinek stavby, přestože vychází z původní autentické podoby. Vitrážovou výplň postupně dostávají i ostatní menší okna tvaru sférického trojúhelníka.

V letošním roce bylo zrestaurováno cca 40 procent vnějšího pláště kostela. V příštím roce bude tato nejzákladnější část celkové obnovy dokončena. Nově budou zahájeny práce na obnově interiéru a ve stádiu přípravy je restaurování původní keramické podlahy kostela.

Svépomocí farníků a s technickou podporou společnosti VHS Bohemia a pana Bedřicha Poula z České Meze byly odstraněny pozůstatky základů hrobů, které bránily novému rozvržení komunikačního systému kolem kostela a výškovému uspořádání vnitřní poutní louky. Tyto práce budou realizovány na závěr všech povolených prací, který je plánován do roku 2020.

Naše poděkování patří nejen všem kteří se na obnově přímo podílejí, zejména zaštiťující agentuře Jan Zrzavý s.r.o. z Prahy, společnosti Stavba – final s.r.o. z Havlíčkova Brodu nebo uměleckořemeslným restaurátorům ale i ochotným brigádníkům z vašich řad. *Ing. František Laštovička, koordinátor oprav*

Rád bych při této příležitosti poděkoval ing. Františkovi Laštovičkovi za vytrvalou práci a obětavé nasazení – za nesčetné hodiny času při všech kontrolních dnech, poradách a konzultacích. Děkuji našemu zaměstnanci Michalovi Bergerovi za ochotnou spolupráci a účetnímu ing. Petrovi Michálkovi. Děkuji všem sponzorům – podíl našeho spolufinancování zůstává nezanedbatelný. Děkuji také paní kastelánce a všem průvodcům za trpělivost se snášením nepříznivých podmínek

P. Vladimír Záleský

Klub v 9 podporuje osamostatnění klientů s duševním onemocněním

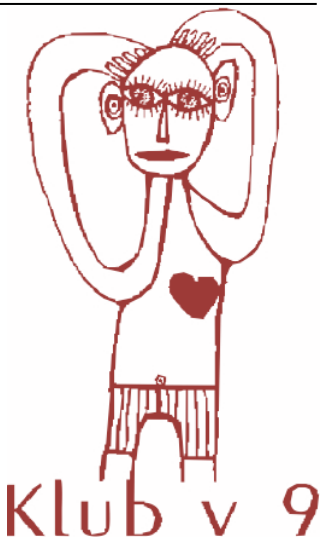

Klub v 9 – centrum služeb pro podporu duševního zdraví, který je jedním ze šestnácti zařízení Oblastní charity Žďár nad Sázavou, poskytuje služby ambulantní a terénní, tedy v domácnostech uživatelů. Nabídka péče je určena lidem s duševním onemocněním ve věkovém rozmezí od 18 do 70 let. Služba je registrována dle Zákona o sociálních službách jako Sociální rehabilitace. Posláním je podpora lidí s duševním onemocněním, aby dobře zvládali svůj samostatný život. Duševní onemocnění totiž velmi často omezuje, až znemožňuje běžné „fungování“ člověka. Pouhá pravidelnost ve využívání ambulantní služby a různých nabízených aktivit Klubu v 9 uživatelům pomáhá.

Podporu uživatelům poskytujeme například při přechodu z dlouhodobé hospitalizace do běžného života. Mezi poskytované služby patří například doprovázení uživatele k lékaři nebo při vyřizování běžných pochůzek a nákupů. Trénujeme různé činnosti spojené s chodem domácnosti – nakupování, praní, vaření a s ním spojené hospodaření s penězi tak, aby získané dovednosti uživatel využil ve své vlastní domácnosti. Při setkávání s ostatními uživateli dochází k přirozenému tréninku sociálních dovedností. Zaměřujeme se na udržení a rozvoj paměťových a komunikačních dovednosti a poznávání sebe sama. Příjemnou a zároveň důležitou součástí programů jsou klubové aktivity mimo zařízení, kdy chodíme na různé výstavy, provozujeme turistiku, jezdíme na výlety, houbaříme anebo hrajeme bowling.

Nedílnou součástí sociální rehabilitace jsou pravidelné dílny, které umožňují nácvik dodržování pravidelného režimu, rozvoj pracovních dovedností, dle zájmů každého uživatele, práci s různými materiály, prostor pro kreativní tvoření.

Mezi individuální činnosti uživatelů patří práce s internetem, kdy si za pomoci pracovníka Klubu mohou zřídit emailovou schránku, napsat životopis pro zaměstnavatele nebo internet využít jako zdroj informací pro různé oblasti. Je zde také prostor pro individuální konzultace anebo jen pro pouhé povídání o běžných věcech.

Sociální rehabilitace je na základě smlouvy s uživatelem poskytovaná zdarma.

Kde nás najdete: Okružní 1, 591 01 Žďár nad Sázavou

Kontakt: Bc. Ivana Ptáčková – mob.: 777 756 410, tel.: 566 629 319;

email: klubv9@zdar.charita.cz

Nechal jsem to na Pánu

Rozhovor s bratrem jáhnem Štěpánem Trčkou

Jaké bylo vaše dětství? Vyrůstal jste odmalička ve víře?
Pocházím ze Slavonic. Mám dva bratry, já jsem prostřední. Doma jsme tedy byli samí kluci a to se podepsalo i na našich snahách vytvořit podmínky společného života. Všichni tři jsme byli pokřtěni v prvních měsících po narození, ale do kostela nás začala pravidelně vodit až babička, když mi byly tak čtyři roky. Ze začátku to byly spíše lentilky, které nás tam lákaly. Babička nám je vždy při kázání rozsypala na lavici, abychom s brášky nedělali hluk, a my jsme spokojeně zobali. Po čase si nás pan farář odchytil, jestli bychom nechtěli ministrovat. To mě moc bavilo, nejvíce asi práce s misálem.

Zájem o knihy a literaturu Vám zřejmě vydržel dodnes, že? Máte nějaké další koníčky kromě četby?
Ale jistě. Mám moc rád papoušky. Dokonce jednoho mám – papouška senegalského. Musel ovšem zůstat v péči rodičů, s Cindy by se nejspíš moc nekamarádili. Oficiálně se jmenuje Pepík, ale říkám mu všelijak. On sice mluvit neumí, ale naučil se pár zvuků, díky kterým na sebe upoutává pozornost. Například vyzvánění mého telefonu, zvuk, který vydává pračka, když dopere, nebo pípání mého budíku. Kvůli Pepíkovi jsem tedy byl i o prázdninách vzhůru ve čtvrt na šest, neboť on vstává se sluncem.

Čím jste chtěl být?
Ani moc nevím, jaké povolání jsem chtěl v dětství dělat, ale když jsme se měli ve škole ztvárnit jako dospělí, nakreslil jsem se za počítačem jako úředník. Tatínek byl úředník, měl jsem ho jako vzor.
Později, když jsem studoval na víceletém gymnáziu, bylo to v sextě, jsem chtěl jít studovat na Vysokou školu chemicko-technologickou v Praze a pak pracovat v laboratoři a vyrábět léky.
Jak jste se tedy rozhodl, že půjdete studovat teologii?
To bylo rozhodnutí, které postupem času dozrálo samo. Už od konce kvinty jsem chodil na mše svaté 3–4krát týdně ještě před vyučováním do kláštera bosých karmelitek. Bohoslužby mi působily velikou radost a vnitřní útěchu. Zvláště vděčný jsem za modlitby sester, které mě provázely již při mém rozhodování a také po celou dobu formace. Stále jsme v kontaktu, sestry mají velkou zásluhu na tom, že jsem zde nyní v jáhenské službě. Pak jsem si také oblíbil adoraci. Nedělalo mi problém hodiny klečet a modlit se. Na druhou stranu jsem nevěděl, jestli si to třeba nenamlouvám, jestli to není jen moje rozhodnutí a přání. Podal jsem tedy přihlášku do kněžského semináře a nechal jsem to na Pánu, samotná přihláška totiž nestačí, přijímací řízení má několik částí. Nakonec přišel dopis o mém přijetí.

Jak porovnáváte naši farnost a tu ve Slavonicích?
Opravdu jsou velmi rozdílné. Spojovacím článkem je Matka Boží. Obě dvě farnosti jsou totiž zasvěcené tajemství Nanebevzetí Panny Marie. Beru to tak, že mne stále doprovází. To je ale asi to jediné, co mají společné. Zde je každou neděli plný kostel. Farnost je velice živá, dveře fary jsou stále dokořán, ne že by ve Slavonicích nebyly, ale lidé tam nejsou zvyklí chodit na faru, režimy minulého století se na tom silně podepsaly. Ti, kteří pravidelně chodí na mše, museli o svou víru vskutku bojovat. Ve Slavonicích se kostel zaplní pouze na Vánoční koncert, jinak tam chodí průměrně tak 40 až 50 lidí. Naléhavou otázkou zůstává, jak v tomto kraji oslovit mladou generaci.
Jak vnímáte pana faráře?
Moc si ho vážím; jsem introvert, a tak je mi obrovskou pomocí pro snazší zapojení se do farnosti. Taky jsem mu vděčný za spoustu času stráveného společnou modlitbou. Každý člověk nás může obohatit, od každého člověka se dá hodně načerpat, pokud toho nejsme schopni, je chyba na naší straně. Otec Vladimír poskytuje mnoho podnětů k úvaze.

Chtěl byste závěrem sdělit nějaký vzkaz našim farníkům?
Děkuji moc za důvěru, s jakou přicházíte, a za mnoho drobných Božích doteků, které mi zprostředkováváte. Prosím vás o modlitbu, abych naplnil Boží plán, jaký se mnou Bůh má. Přijměte i mou modlitbu za vás.

Rozhovor s jáhnem Mgr. Štěpánem Trčkou připravila Markéta Doležalová

VÁNOČNÍ RŮZNOČTENÍ

Bůh je přítomen tam, kde se domníváme, že není

Maria „porodila svého prvorozeného syna, zavinula ho do plének a položila do jeslí, protože v zájezdním útulku nebylo pro ně místo“ (Lk 2,7). Tímto jednoduchým a jasným vyjádřením nás Lukáš přivádí k jádru oné svaté noci: Maria porodila, dala nám Světlo. Tento jednoduchý příběh nás uvádí do události, která navždy mění naše dějiny. Onu noc se všechno stalo zdrojem naděje.

Vraťme se o pár veršů zpět. Maria a Josef se museli z nařízení císaře vydat na cestu. Museli opustit svoje, svůj domov a kraj, dát se na pouť, aby byli zaregistrováni. Cesta nebyla nikterak pohodlná, ani snadná pro mladé manžele, kteří čekali dítě. Byli nuceni opustit svoji zem. Srdce měli naplněné nadějí v budoucnost kvůli dítěti, které se mělo narodit. Jejich krok však byl poznamenán nejistotou a riziky, jež jsou vlastní těm, kdo musejí opouštět domov.

Potom se však ocitli před asi největší těžkostí. Přišli do Betléma a zjistili, že tam nejsou očekáváni; nebylo tam pro ně místo.

A právě tam, v této realitě, jež představovala problém, nám darovala Maria Emmanuela. Boží Syn se musel narodit ve stáji, protože Jeho vlastní pro něho neměli místo. „Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali“ (Jan 1,11). A tam... uprostřed temnot města, které nemá místo pro cizince přicházejícího zdaleka, uprostřed temnot města, které je v plném pohybu a chtělo se patrně zařídit obrácením se zády vůči druhým, právě tam vzplane revoluční jiskra Božího smilování. V Betlémě se pootevřely dveře těm, kdo ztratili zemi, vlast a sny; dokonce i těm, kteří podlehli dušnosti, vyvolané životem v zatuchlosti.

Ve šlépějích Josefa a Marie se skrývají mnohé kroky. Vidíme v nich šlépěje celých rodin, které jsou dnes nuceny vydávat se na cestu. Vidíme šlépěje milionů lidí, kteří si nezvolili svůj odchod, nýbrž byli donuceni se odloučit od svých drahých a ze své země byli vyhnáni. V mnoha případech se tento odchod pojí s nadějí v budoucnost; v mnoha jiných má jen jediné jméno: přežití. Jde jim o přežití úřadujících Herodů, kteří vnucují svoji moc, rozmnožují svá bohatství a nečiní jim žádný problém prolévat nevinnou krev.

Maria a Josef, pro které nebylo místo, jsou první, kdo obejmou Toho, který přichází, aby nám všem dal doklad občanství. Toho, který ve svojí chudobě

a nepatrnosti ukazuje a vyjevuje, že pravou moc a autentickou svobodu mají ti, kdo respektují a podporují křehkost těch nejslabších.

Onu noc je Ten, pro koho se nenašlo místo, aby se narodil, hlásán těm, pro než nebylo místo u stolu, ani na ulicích města. Pastýři jsou prvními adresáty této dobré zvěsti. Kvůli svojí práci museli tito muži a tyto ženy žít na okraji společnosti. Jejich životní podmínky a místa, kde se museli zdržovat, jim znemožňovaly dodržovat náboženské předpisy rituální očisty, a proto byli považováni za nečisté. Jejich pleť, jejich oděv, pach, způsob mluvy a původ je prozrazoval. Vším vzbuzovali nedůvěru. Byli to muži a ženy, od kterých bylo třeba si zachovávat odstup a kterých bylo třeba se obávat. Byli považováni za pohany mezi věřícími, za hříšníky mezi spravedlivými a za cizince mezi občany. Jim – pohanům, hříšníkům a cizincům – praví anděl: »Nebojte se! Zvěstuji vám velikou radost, radost pro všechen lid: V městě Davidově se vám dnes narodil Spasitel – to je Kristus Pán« (Lk 2,10-11).

Toto je radost, kterou jsme zváni sdílet, slavit a zvěstovat. Radost, s níž Bůh ve svém nekonečném milosrdenství, obejmul nás pohany, hříšníky a cizince a nabádá nás k témuž.

Víra této noci nás vede k uznání, že Bůh je přítomen v těch situacích, v nichž se domníváme, že chybí. Je v nezvaném, nezřídka neznámém hostu, který kráčí našimi městy, čtvrtěmi, cestuje našimi autobusy, zvoní u našich dveří.

A tatáž víra nás nutí, abychom dali prostor nové sociální představivosti a neměli strach zakoušet nové formy vztahů, ve kterých nikdo nepocítí, že pro něho na této zemi není místo. Vánoce jsou časem pro přeměnu síly strachu na sílu lásky, na sílu k nové představivosti lásky. Takové lásky, která si nezvykne na nespravedlnost jako na něco přirozeného, nýbrž odvažuje se být uprostřed napětí a konfliktů „domem chleba“, pohostinnou zemí. Připomínal nám to svatý Jan Pavel II.: „Nemějte strach! Otevřete dokořán dveře Kristu!“ (Homilie při inauguraci pontifikátu, 22. října 1978).

V Betlémském dítěti nám Bůh vychází vstříc, aby nás učinil protagonisty života, který je kolem nás. Nabízí se, abychom Jej vzali do náruče, pozvedli a objali. Abychom neměli strach vzít do náruče, pozvednout a obejmout žíznivého, cizince, neoděného, nemocného a vězněného (srov. Mt 25,35-36). „Nemějte strach! Otevřete dokořán dveře Kristu!“ V tomto Dítěti nás Bůh vybízí, abychom se chopili naděje. Zve nás, abychom se stali strážci mnohých, kteří upadli pod tíhou zklamání, když se ocitli před zavřenými dveřmi. V tomto Dítěti nás Bůh činí protagonisty své pohostinnosti.

Dojati radostí nad tímto darem, prosíme Tě, Betlémské Děťátko, aby nás tvůj pláč probudil z naší lhostejnosti a otevřel naše oči k těm, kdo trpí. Tvoje něžná přítulnost ať probudí naši vnímavost, abychom pocítili, že jsme zváni rozpoznat Tě ve všech, kdo přicházejí do našich měst, našich dějin a našich životů. Tvoje revoluční smilování ať nás přiměje vnímat pozvání, že na sebe máme brát naději a něhu svého lidu.

Homilie papeže Františka na půlnoční mši vánoční 24. prosince 2017

O svaté noci, která roku 1914 sbratřila vojáky znepřátelených táborů

Byly první vánoce Velké války. Papež Benedikt XV. otevřeně žádal o uzavření příměří, ale hlas z Vatikánu nebyl uprostřed konfliktu dostatečnou autoritou a k oficiálnímu vyhlášení klidu zbraní nedošlo. V Západních Flandrech u Ypre se však udál příběh, který by i v románu působil příliš romanticky, a kdyby jej nedosvědčovaly deníky, dopisy a fotografie, vykázali bychom ho do říše fantazie.

Němečtí vojáci zapálili světla na vánočních stromech a zanotovali: „Tichá noc, svatá noc". Angličané nejprve odpověděli potleskem a pak neumělými hlasy zazpívali: „The first Noël", koledu o prvních vánocích, kdy pastýři v polích vítali narození Krále Izraele. Z německé strany se ozval aplaus, na který navázal zpěv „O Tannenbaum". Angličané odpověděli „O come all ye faithful…". A když zazněla tato anglická verze Adeste fideles, spojily se oba tábory ve zpěvu latinského textu této vánoční písně.

Němci vytáhli cedule s nápisy „Veselé vánoce" a „Nestřílejte, nestřílíme". Obě strany složily zbraně. Vojáci si popřáli, vyměnili si drobné dárky a ukazovali si rodinné fotografie. Do válečné noci zazářil nečekaný proud světla, nesený náhlým zábleskem bratrství a naděje na mír. Mnoho dopisů z fronty zázračné vánoční příměří popsalo. Válečná mašinerie však měla problém. Zprávy jsou zcenzurovány. Až na Silvestra se objeví článek o této nevídané události v New York Times, v lednu v několika britských denících, v Německu pronikne na veřejnost jen okrajově a Francouzi ji zamlčí úplně. Poslechněme si, co napsal v listu své sestře anglický voják jménem Tom:

„Janet, sestro moje milá, jsou dvě hodiny ráno a většina mužů spí ve svých dírách, ale já nemohu usnout dříve než ti napíšu o úžasných událostech vánoční vigilie. To, co se stalo, je téměř pohádkové, a kdybych to neviděl na vlastní oči, nevěřil bych tomu. Představ si, že v době, kdy jste s rodinou zpívali vánoční hymny u krbu v Londýně, já jsem dělal totéž s nepřátelskými vojáky tady, na francouzském bitevním poli! V prvních bitvách zahynulo mnoho lidí, takže se obě strany opevnily v zákopech a čekají na posily. Většinu času trávíme v zákopech a čekáme. Je to šílené čekání! Každou chvíli na nás může dopadnout granát, zabíjet a mrzačit. Ve dne se neodvážíme ani vystrčit hlavu ze strachu před ostřelovači. A k tomu déšť. Prší téměř denně a voda se samozřejmě hromadí v zákopech, odkud ji musíme vylévat hrnci…" – popisuje britský voják neutěšenost situace. Zákopy Němců jsou vzdáleny pouhých 50 metrů, na obou stranách ostnatý drát a mezi ním země nikoho, dodává. Jsou tak blízko, že se navzájem slyšíme.

„Přirozeně je nenávidíme, když zabíjejí naše druhy. Ale jindy si z nich děláme legraci a cítíme, že máme něco společného. Včera ráno, na vigilii, poprvé mrzlo. Přestože jsme prokřehlí zimou, přivítali jsme to, protože aspoň ztvrdlo bahno. Během dne došlo k několika přestřelkám. Když ale padl večer, střelba zcela ustala. Po

měsících je poprvé naprostý klid! Doufali jsme, že je to příslib poklidné oslavy, ale to, co se stalo, jsme nečekali… Náhle mnou jeden kamarád zatřásl a křičí: »Pojď se podívat! Pojď se podívat, co dělají Němci!« Vzal jsem pušku a opatrně jsem vysunul hlavu nad pytle s pískem," – líčí dále ve svém dopise z fronty voják Tom.

„Nemohli jsme uvěřit, těžko si představit podivnější a dojemnější podívanou. Po celé německé linii, vpravo i vlevo, kam až oko dohlédlo, se třpytily drobné hrozínky světla. „Co je to?" zeptal jsem se – a John odpověděl: „Vánoční stromky!" - Měl pravdu. Němci rozestavěli před své zákopy vánoční stromky a rozsvítili na nich svíčky a lucerničky. Pak jsme uslyšeli hlasy, které zpívaly: »Stille nacht, heilige nacht…«. V Anglii tuto píseň neznáme, ale John ji zná a přeložil nám ji: »Tichá noc, svatá noc«. Nikdy jsem neslyšel píseň krásnější a příznačnější v oné jasné a tiché noci. Když zpěv skončil, muži z našeho zákopu zatleskali. Ano, angličtí vojáci tleskali Němcům!..." stojí dále v listu z fronty. Po vylíčení střídavého zpěvu obou táborů až po společné Adeste fideles dodává:

„Pak se ozvalo: »Angličané, pojďte ven! Vy nestřílet, my nestřílet!« - Podívali jsme se na sebe a nevěděli jsme, co dělat," – pokračuje dále dopis. „»Pojďte ven vy!« - křikl jsem žertem. K našemu údivu jsme uviděli dvě postavy zvedající se z protějšího zákopu. Přeskočily ostnatý drát a vyšly na otevřený prostor. Jeden z nich řekl: »Pošlete důstojníka vyjednávat«. Všiml jsem si jednoho z našich s namířenou zbraní… ale náš kapitán křikl: »Nestřílejte!«

Vyšvihl se ven ze zákopu a vyšel na půl cesty vstříc Němcům. Slyšeli jsme jejich hovor a za pár minut se kapitán vrátil s německou cigaretou v ústech! Mezitím ze zákopů začaly vycházet skupinky po dvou třech mužích a přicházely směrem k nám. Také někteří z nás vyšli ven a za pár minut jsme byli v zemi nikoho, a tiskli si ruce s lidmi, které jsme se ještě před několika hodinami snažili zabít."

Autor dopisu dále vypráví o tom, jak se s Němci převlečenými do čistších uniforem shromáždili kolem ohně, zaznamenává životní příběhy překažené válkou – jako plány na svatbu jednoho z protivníků s jakousi Angličankou, které dokonce přislíbil zaslat pohlednici. A také výměny drobných dárků, doprovázené výměnou názorů, jež nemohla nevést k zásadním otázkám.

„Tvrdili nám, že Francie je na kolenou a Rusko téměř rozdrcené. My jsme je nato ujišťovali, že tak tomu není. Tak dobrá, vy věříte svým novinám a my zase našim. Je zřejmé, že jim nakukávají hlouposti, ale po tomhle setkání se i já ptám: do jaké míry nám naše noviny říkají pravdu? Tohle nebyli »divocí barbaři«, o kterým jsme tolik četli. Jsou to lidé, kteří mají své domy a rodiny, strachy a naděje a - ano – lásku k vlasti. Zkrátka jsou to lidé jako my. Jak nás mohli přesvědčit, že je to jinak?

Pak jsme se rozloučili se slibem, že se nazítří opět sejdeme a třeba uspořádáme fotbalový zápas. Zkrátka, milá sestřičko, myslíš, že se někdy v dějinách odehrála taková vánoční vigilie jako tato? Pro zdejší boje to bohužel samozřejmě znamená jen málo. Ti vojáci jsou sympatičtí, ale vykonávají rozkazy, stejně jako my. Nehledě na to, že jsme tady, abychom zastavili postup jejich vojska a poslali ho domů, a tomuto úkolu také dostojíme. A přece nelze odolat představě, co by se stalo, kdyby národy světa byly schopny vzít za svého toho ducha, který se tu projevil. Samozřejmě, konflikty budou vždy vyvstávat. Ale co by se stalo, kdyby si naši vládci vyměňovali přání místo ultimát? Písně místo urážek? Dary místo represí? Neskončily by všechny války?" Těmito slovy končil vánoční list, který adresoval jistý anglický voják Tom své sestře z yperské fronty roku 1914.

S použitím článku La notte santa del´14 che affratello i soldati nemici z italského internetového deníku La Nuova Bussola Quotidiana, převzato z www.radiovaticana.cz

* * *

„Na sklonku prvního roku války jsem se na vás obracel s vroucí pobídkou k nastoupení cesty vedoucí ke stabilnímu a důstojnému míru. Bohužel jsem nebyl vyslyšen. Válka zavile pokračovala další dva roky a přinesla další hrůzy, stala se ještě krutější a šířila se po zemi, na moři, ba dokonce i ve vzduchu, odkud na bezbranná města, klidné obce a jejich obyvatele dopadala smrt a útrapy. Nikdo si dnes neumí představit, jak by se rozmnožilo a prohloubilo zlo, kdyby se k těmto krvavým třem letům přidaly ještě další měsíce, neřku-li roky. Má se snad civilizovaný svět stát polem smrti? A Evropa, tak slavná a kvetoucí, má upadnout nebo být stržena do všeobecného šílenství, do propasti, vstříc skutečné sebevraždě?"

Benedikt XV. v listu válčícím stranám 1. srpna 1917

Významná výročí v roce 2019

Sv. Robert, Štěpán a Alberich před Pannou Marií.

Před 900 lety, v roce 1119, schválil papež Kalixt II. regule cisterciáckého řádu. Cisterciáky založil v roce 1098 sv. Robert, který s 22 mnichy odešel z benediktinského kláštera v Molesme a s touhou po přísně asketickém životě podle benediktinských pravidel založil nový klášter v Clairvaux (latinsky Cistercium). Základní regule řádu vypracoval první opat Alberich a významným způsobem je dopracoval třetí opat, Angličan sv. Štěpán Harding, který je doplnil o tzv. Chartu caritatis. Podle ní měly všechny kláštery žít v lásce a jednotě. Kalixt II. (1060 – 1124, papežem od 1119) byl synem burgundského hraběte Viléma I. a jeho významnou zásluhou bylo ukončení sporů o investituru.

Před 750 lety, v roce 1269, umírá Smil z Lichtenburka, spoluzakladatel žďárského kláštera. Při válkách mezi králem Václavem I. a jeho synem, pozdějším králem Přemyslem Otakarem II., se postavil na stranu otce, potlačil vzpouru české šlechty a stal se nejvyšším purkrabím pražským. Za odměnu získal území Železných hor, kde založil rodový hrad Lichnici a rozvinul těžbu stříbra. Je také zakladatelem Smilova (dnes Havlíčkova) Brodu. Jeho druhou manželkou se stala Alžběta (Eliška) z Křižanova, s jejímž otcem Přibyslavem z Křižanova a švagrem Bočkem ze Zbraslavi se podílí na založení a správě žďárského kláštera. Ve žďárské kronice se o něm píše jako o „*muži bohatém, štědrém, z rodu urozeného, jenž proslul svým jměním, zdatností a slávou, mimoto srdnatý rytíř…*“ Podle Dalimilovy kroniky získal za vítězství při turnaji během diplomatické mise při volbě římského krále do svého erbu červeného kapra s pavími pery v klenotu.

Před 300 lety, v roce 1719, byla zahájena stavba poutního kostela sv. Jana Nepomuckého. Autorem projektu byl Jan Blažej Santini-Aichl na základě návrhu opata Václava Vejmluvy, stavitelem Donát Morazzi a jeho syn Donát Teodor Morazzi. Záměr postavit kapli pojal opat Václav Vejmluva na jaře roku 1719 po otevření hrobu Jana Nepomuckého, z jehož lebky vypadl domnělý neporušený jazyk. Projekt vznikal velmi rychle a stavba byla zahájena velmi neobvykle v polovině stavební sezony, v srpnu roku 1719. Základní kámen (první svěcení kostela) byl položen v rozestavěné stavbě 16. května 1720, hrubá stavba kostela byla dokončena již v roce 1721 a k jeho vysvěcení došlo 27. září 1722.

Nejen pro děti: A co na to hostinský z Betléma?

Hostinec bývá v našich betlémech místem zahaleným v šeru, s dveřmi na sedm západů, občas s pouliční svítilnou, vrhající kolem sebe skomírající světlo. Pamatuji si, že v jednom betlémě jsem viděl postavu hostinského, vyklánějícího se z okénka takového hostince. Byl to mrzout, který dával Josefovi a Marii nepokrytě najevo, že pro ně nemá místo. Ale bylo to tak opravdu v Betlémě před dvěma tisíci lety? Třeba ne. Já si raději představuji, že ten hostinec měl na starosti nějaký dobrý člověk, který nedal Ježíškovi košem. Poslechněme si jeho verzi.

„Ježíšku, přišel jsem se na tebe do chléva podívat, protože prý s tebou můžu mluvit o všem ze svého života. Říká se, že jsi Boží Syn a Král Izraele, a já tomu věřím. Jmenuji se Jáchym a v pohostinství pracuji už od svých šesti let. Ten hostinec postavil můj děd a tady jsem také poznal svou ženu. Mám čtyři syny a tři dcery, čtyřicet olivovníků a pár kusů dobytka. Pravidelně platím daně. Jinak si nemůžu stěžovat…

Právě jsem mluvil s tvým otcem, protože jsem mu chtěl vysvětlit, co se stalo před několika dny v noci. Hned jsme se spřátelili a dost jsem ho pobavil svými neohrabanými omluvami. Věc se má tak, že před čtyřmi dny zaklepali před západem slunce tví rodiče na dveře mého hostince. Když jsem je uviděl, dal bych jim třeba celý svůj hostinec, kdyby to šlo. Nevěř tomu, co o mně budou vyprávět historikové, až přejdou nějaké ty roky nebo staletí. Jsem dobrý Izraelita a nikdy jsem nikomu neřekl: ´V mém domě pro tebe není místo.´

Víš, ty jsi totiž neviděl, jak to vypadalo uvnitř… Můj hostinec je ještě pochmurnější než tahle stáj. Je to jen dvůr se žlabem uprostřed. Stěží je tam pár koutů, kde se člověk může schovat před deštěm, a marně bys tam hledal nějaké soukromí. Muži, ženy, děti a dobytek tam neustále jedí, spí a bivakují uprostřed nepřetržitého hluku. Mezi dobytkem jsou velbloudi, koně, osli, celá stáda ovcí… a pak taky štěnice, švábi, hovada a blechy.

Jistě chápeš, že jsem nemohl připustit, aby tvá matka vstoupila do takového chlívku. A zvláště teď, kdy do Betléma přijely spousty pocestných kvůli sčítání lidu. Právě proto, že neumím říkat ne, byl můj dům tím nejnevhodnějším místem na to, aby ses tam narodil. Ještě teď se ptám, zda jsem neměl vyhodit všechny ostatní hosty. Ale nemohl jsem to udělat. A to nejlepší, co jsem mohl udělat bylo, že jsem tvým rodičům nabídl naši stáj.

Když už jsem tady, věřím, že mě doopravdy posloucháš a rád bych se ti s něčím svěřil a pověděl ti, co mě tví rodiče naučili svou návštěvou v mém domě.

Až do teď jsem ti, Ježíšku, nelhal, ale ani jsem ti neřekl celou pravdu. Celá pravda je taková, že má duše se podobá mému hostinci. Je neustále plná hostů. Přijímám je všechny: muže, ženy, obchodníky, poutníky, překupníky, zloděje… Podle toho, o koho

zrovna jde, se mé srdce podobá buď paláci, chrámu anebo zlodějskému doupěti. Někdy je jako stáj, jindy jako špinavá stoka, skládka anebo zahrada.

Je vůbec možné, aby tam bylo tolik věcí najednou? Nikdy jsem nad tím nepřemýšlel a domníval jsem se, že to možné je, protože tak to taky bylo. Ale nebyl jsem úplně spokojený. Peníze, které se někdy doslova hrnou, a nadšení mé ženy zdánlivě umlčovaly tu drobnou tíseň, která se mne ze dne víc a víc zmocňovala a svírala mne. Až ses tu objevil ty. Poprosil jsi mne jen o jeden jediný kout, a já tě poslal do stáje.

Co mám dělat? Od chvíle, kdy jsi prošel kolem mého hostince, nemám vůbec klid. Dnes večer jsem nemohl usnout. Myslel jsem, že mi Bůh chce něco říct, a přepadl mne strach – copak jsem schopen mu odpovědět? Jsem hříšník, mám hostinec a rodinu, o kterou se musím starat. Přicházím do styku s různými lidmi a obchoduji s nimi. Chodívám k nim domů a přiznám se, že jsem se od nich mnohému špatnému přiučil. Nemám v nenávisti cizince. Jsem přívětivý k Arabům, Řekům a dokonce i k Samaritánům – je to má práce. Navštěvuji chrám, to ano, ale málo, protože vím, že kněží se na mě dívají skrz prsty. Možná, že i Bůh se ode mne navždy odtáhl.

Na to jsem včera myslel, když jsem ležel ve svém pokoji na rohoži a díval se oknem na tu novou hvězdu, která se objevila na nebi nad Betlémem. Nevím jak, ale když se začalo rozednívat, začalo svítat i mému rozumu. Představil jsem si, že ty sám mi šeptáš do ucha: ´Pán je s tebou spokojený, Jáchyme, protože jsi mu poskytl svou stáj. Nyní po tobě chce, abys už provždy odevzdal i smetiště ve svém srdci.´

Tady ti tedy své srdce nesu, Ježíši. Vždyť víš, že nemohu nikoho ze svého hostince vyhodit, je to veřejné zařízení a nikdy jsem si pro sebe nevyhrazoval právo někoho odmítnout, nebo přijmout. Vždy se u mne najde místo pro znaveného pocestného. Najdeš-li však v mé duši nějakého nevítaného hosta, můžeš ho vypráskat, i kdyby ty rány měly padnout na můj hřbet.“

Podle knížky Enrique Monasteria Jak si Pán Bůh postavil betlém, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství.

PULS Fond na podporu kněží a pastorace brněnské diecéze

Posláním fondu je shromažďovat prostředky na zajištění a rozvoj života brněnské diecéze. Ten se uskutečňuje ve 450 farnostech a je určován vizí církve, která **P**osvěcuje, **U**čí a **SL**ouží. Zásadní podíl na uskutečňování této vize mají kněží, proto je jejich zajištění prioritním úkolem fondu.

Cílem všech činností fondu je vytvořit velkou rodinu malých dárců, kterým záleží na životě diecéze a chtějí ji podporovat. Tato rodina dárců ochotných podporovat život církve má pro její život větší hodnotu než dary samotné.

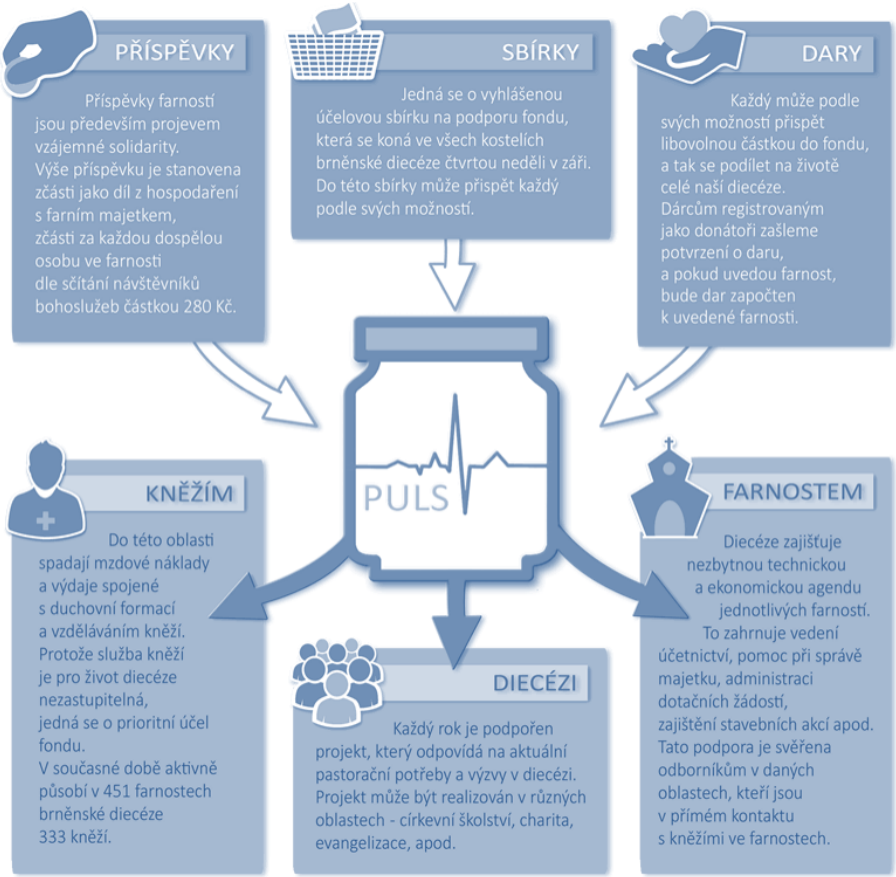

Podrobné informace o fondu a možnost registrace naleznete na webu http://fond.biskupstvi.cz nebo je získáte osobně v obou žďárských farnostech.

FARNOST ŽĎÁR NAD SÁZAVOU – I

Obvyklý pořad nedělních bohoslužeb: 7:30, 10:30 a 18:00
Bohoslužby v týdnu:
Úterý, čtvrtek, pátek a sobota v 18:00, středa a první pátek v 8:00
Návštěvy nemocných: První pátek v měsíci a dle potřeby.
Duchovní správce: R.D. Mgr. Blažej Hejtmánek
Kontaktní adresa: Fara u svatého Prokopa, Tvrz 12,
591 01 Žďár nad Sázavou 1
Telefon: 566 625 943
Mobil: 728 370 027
E-mail: zdar-mesto@dieceze.cz
Web: www.zdarskefarnosti.cz
Kancelářské hodiny: Středa 10:00 – 12:00 a 14:00 – 18:00

FARNOST ŽĎÁR NAD SÁZAVOU – II

Obvyklý pořad nedělní bohoslužby: Mše svatá vždy v 9:00.
Mše svatá na Zelené hoře: Každou sobotu v 16:30 s nedělní platností.
Bohoslužby v týdnu: Pondělí, středa a pátek v 17:15, čtvrtek v 17:00 adorace
Farář: R.D. Mgr. Vladimír Vojtěch Záleský
Kontaktní adresa a služby nemocným: Římskokatolický farní úřad,
Klášter 2, 591 02 Žďár nad Sázavou 2
Telefon: 566 625 190
Mobil: 607 736 851
E-mail: zdar-klaster@dieceze.cz; zalesky@dieceze.cz
Web: www.zdarskefarnosti.cz
Návštěvy nemocných jsou každý první pátek v měsíci a na požádání. Pokud víte o někom, kdo je dlouhodobě nemocný nebo v nemocnici a přistupoval ke svátostem, informujte nás prosím o něm.

Zpravodaj žďárských farností, Vánoce 2018: Redakční návrh P. Vladimír Záleský, P. Blažej Hejtmánek a Zbyněk Vintr. Do zpravodaje přispěli texty farníci obou farností, autoři jsou uvedeni u článků. Obrázky archiv farností a internet. Tisk Unipress. Fotografie na obálce: mozaika Jaroslava Šerých z klášterní baziliky – Smil z Lichtenburka s manželkou Alžbětou. Pro interní potřebu vydávají obě žďárské farnosti.

Návrhy článků pro velikonoční číslo zpravodaje: Chcete-li publikovat pozvánku nebo informace ve velikonočním čísle společného farního zpravodaje, předejte své návrhy do **17. února** příslušnému duchovnímu správci.

OBLASTNÍ CHARITA
ŽĎÁR NAD SÁZAVOU

KAMBALA
dobrovolnické centrum

Srdečně Vás zveme na tradiční koncert, který je věnován všem koledníkům, dárcům a dobrovolníkům.

Chrámový pěvecký sbor Velké Meziříčí

XIII. Tříkrálový koncert

neděle 13. ledna 2019 od 17.00

kostel sv. Kunhuty v Novém Městě na Moravě

Hudební uskupení AMARE

Vystoupí hudební Chrámový pěvecký sbor Velké Meziříčí a uskupení AMARE z Nového Města na Moravě.

www.zdar.charita.cz @ochzr